ON THE RHYTHMIC LAW AND THE SUFFIX *-ár**

MARTIN PUKANEC

UFR Lettres, Langues et Sciences Humaines, Université Blaise Pascal, France
Filozofická fakulta, Univerzita Konštantína Filozofa v Nitre

PUKANEC, Martin: On the Rhythmic Law and the Suffix *-ár*. *Journal of Linguistics*, 2016, Vol. 67, No 1, pp. 45 – 51.

Abstract: The purpose of this paper is to examine the violations of the Rhythmic Law in the words with the suffix *-ár* related to the Ľubomír Kralčák's inspiring paper *On the Vocal Quantity Stability in the Slovak Suffix -ár (-áreň)*. I propose here a regressive rhythmic law according to which the Proto-Slovak roots of the AP (b) regularly shortened when followed by the suffix *-ár*. The proposed sound law operated in Proto-Slovak, before the definitive fixation of the stress on the initial syllable in Slovak and before the Slovak Rhythmic Law.

Keywords: etymology, Rhythmic Law, Slavic accentology, Slavic languages, Slovak language

The Rhythmic Law is a relatively unique rule which applies to both the Slovak standard language and the central Slovak dialects. The law was first discovered by Ľudevít Štúr in *Nauka reči slovenskej*: “V čistej Slovenčine nikdy dve dlhje silabi jedna za druhou neprichodja a čo bi aj jedna podľa povahy svojej mala byť dlhá, skraca sa, keď predchádzajúca je dlhá. Dvojhláska sa ťžež za dlhú považuje” (Štúr, 1846, p. 104). The Rhythmic Law specifies that two long vowels may not occur in two consecutive syllables of a single word; whenever two phonemically long elements are joined to each other, the second one automatically shortens (Krajčovič, 1975, pp. 62 – 63), but it is not an absolute and exceptionless law. As regards its origin, it is treated as a specific central Slovak response to vowel contraction (Feldstein, 1990, pp. 41 – 42, 48; cf. Pauliny, 1963, p. 143), which started in the 10th century. The purpose of this paper is to examine the violations of the Rhythmic Law in the words with the suffix *-ár* related to the Ľubomír Kralčák's inspiring paper *O kvantitatívnej stabilite sufixu -ár (-áreň) – On the Vocal Quantity Stability in the Slovak Suffix -ár (-áreň)*.

In this paper Kralčák (2007, pp. 362 – 363) states that “Pokiaľ ide o distribúciu kvantity z diachrónneho hľadiska, možno všeobecne konštatovať, že pre výskyt kvantity v stavbe súčasného slovenského slova bola rozhodujúca zmena kvantita-

* Note of the editor: At the author's request the editors have not interfered in the text of paper. The author is responsible for the linguistic and formal level of the text and of the bibliographic references.

Red. poznámka: Na žiadosť autora redakcia nezasahovala do textu príspevku. Za jazykovú a formálnu úroveň textu príspevku a bibliografických odkazov zodpovedá autor.

tívnych pomerov po reštrukturalizácii prozodických vlastností praslovanského základu formujúcej sa slovenčiny v 10. storočí. Pritom pre slovenčinu je typické, že novoakútová intonácia sa v podstate dôsledne prehodnotila ako dĺžka a všetky ostatné intonácie (akútová, cirkumflexová i nová cirkumflexová) sa, naopak, vo väčšine prípadov prehodnocovali ako krátkosť (porov. Pauliny, 1963, s. 138 n.). Novoakútová kvantita (kvantita za novú razenú intonáciu) tak v slovenčine vystupuje už celé tisícročie ako jej veľmi zreteľná, dominantná a zároveň stabilná prozodická vlastnosť.” Moreover, Kralčák shows “slová, v ktorých sa dĺžka slovotvorného základu ustanovila historicky za praslovanský novoakút,” and “[k] takémuto zdĺženému základu sa pri ďalšom odvodzovaní pridáva dlhý sufix *-ár* s rovnakým stabilným novoakútovým dedičstvom kvantity.”

The starting-point of modern Slavic accentology is the publication of Stang’s *Slavonic accentuation* (1957). Stang established three (Late) Proto-Slavic accent paradigms – AP (a), AP (b) and AP (c), each with its own prosodic characteristics:

- (a) Fixed stress on the stem. If the stem is monosyllabic, the stressed syllable is “acute”, i.e. we find a short rising tone on a historically “long” syllable. A special class is formed by nouns of the so-called **vŏlŭ* type, where the root has neo-acute intonation. There are good arguments to classify them as belonging to AP (b).
- (b) The stress alternates between the last syllable of the stem and the first syllable of the ending. Stem-stressed forms have a rising tone with retention of the old quantity of the syllable. This tone is called “neo-acute”. Forms with stress on the ending have a short rising tone.
- (c) The stress alternates between the first syllable of the stem and the ending. Stem-stressed forms have a falling tone and lose the stress to a clitic. End-stressed forms usually have a short rising accent, but in some cases a long rising accent. The falling tone is sometimes referred to as “circumflex” (Derksen, 2008, p. 8).

After these general points, let us have a look at the Proto-Slavic *nomina agentis* ending in **-ārŭ* in the Russian etymological dictionary *Этимологический словарь славянских языков* (ESSJ) that is incomplete (the latest volume being **otŭteti* – **ozgoba*) but relatively thorough:

- *bъdn-ārŭ*, a derivative of **bъdъna/*bъdъnъ* > Slovak *bednár* (ESSJ 3, 1976, p. 114);
- *drъv-ārŭ*, a derivative of **drъvo* > Slovak *drevár* (ESSJ 5, 1978, p. 140);
- *gъsl’-ārŭ*, a derivative of **gъsl’/*gъsli* > Slovak *husliar* (ESSJ 7, 1980, pp. 84 – 85);
- *gъrnъč-ārŭ*, a derivative of **gъrnъсѣ* > Slovak *hrnčiar* (ESSJ 7, 1980, p. 212);
- *kop-ārŭ*, a derivative of **kopati* > Slovak *kopár* (ESSJ 11, 1984, p. 18);
- *korv-ārŭ*, a derivative of **korva* > Slovak *kraviar* (ESSJ 11, 1984, p. 116);
- *kos-ārŭ*, a derivative of **kosa* > Slovak *kosiar* (ESSJ 11, 1984, pp. 135 – 136);
- *kotъl’-ārŭ*, a derivative of **kotъlb* > Slovak *kotlár* (ESSJ 11, 1984, pp. 215 – 216);
- *kov-ārŭ*, a derivative of **kovati* (ESSJ 12, 1985, pp. 8 – 9) > Slovak *kovár*;

**koz-ār̥b*, a derivative of **koza* (ESSJ 12, 1985, pp. 21 – 22) > Slovak *koziar*;
**lĕk-ār̥b*, a derivative of **lĕka/*lĕk̥* > Slovak *lekár* (ESSJ 14, 1987, pp. 194 – 195);
**lēs-ār̥b*, a derivative of **lēs̥b* (ESSJ 14, 1987, p. 236);
**lixv-ār̥b*, a derivative of **lixva* (ESSJ 15, 1988, p. 99) > Slovak *lichvár*;
**loj-ār̥b*, a derivative of **lojiti* (ESSJ 15, 1988, pp. 255 – 256);
**lbg-ār̥b*, a derivative of **lbgati* > Slovak *luhár* (ESSJ 16, 1990, pp. 232 – 233);
**l̥žbk-ār̥b*, a derivative of **l̥žbka* > Slovak *loškár* (ESSJ 17, 1990, p. 9);
**lbn-ār̥b*, a derivative of **lbn̥b* > Slovak *l'anár* (ESSJ 17, 1990, p. 82);
**masl-ār̥b*, a derivative of **maslo* (ESSJ 17, 1990, p. 222) > Slovak *masliar*;
**med-ār̥b*, a derivative of **med̥b* (ESSJ 18, 1993, p. 43) > Slovak *medár*;
**melk-ār̥b*, a derivative of **melko* > Slovak *mliekár* (ESSJ 18, 1993, p. 84);
**met-ār̥b*, a derivative of **metati* (ESSJ 18, 1993, p. 112);
**met̥l-ār̥b*, a derivative of **met̥la* > Slovak *metlár* (ESSJ 18, 1993, p. 127);
**mēd-ār̥b*, a derivative of **mēdb̥* > Slovak *mediar* (ESSJ 18, 1993, p. 139);
**mēs^(ʷ)-ār̥b*, a derivative of **mēso* > Slovak *mäsjar* (ESSJ 19, 1992, p. 6);
**mlin-ār̥b*, a derivative of **mlin̥b* > Slovak *mlynár* (ESSJ 19, 1992, pp. 65 – 66);
**most-ār̥b*, a derivative of **most̥b* > Slovak *mostár* (ESSJ 20, 1994, pp. 21 – 22);
**mōč-ār̥b*, a derivative of **mōka* ‘flour’ > Slovak *múčiar* (ESSJ 20, 1994, p. 112);
Slovak *mučiareň*, a derivative of **mōka* ‘torture’, is a more recent formation;
**mōk-ār̥b*, another derivative of **mōka* ‘flour’ (ESSJ 20, 1994, p. 138);
**mux-ār̥b*, a derivative of **muxa* > (ESSJ 20, 1994, pp. 173 – 174);
**m̥lin-ār̥b*, a derivative of **m̥lin̥b* > Slovak *mlynár* again (ESSJ 20, 1994, p. 223);
**mydl^(ʷ)-ār̥b*, a derivative of **mydlo* > Slovak *mydlár* (ESSJ 21, 1994, pp. 26 – 27);
**myt-ār̥b*, a derivative of **myto* (ESSJ 21, 1994, pp. 73 – 74);

All the relevant words in the list verify the vocal quantity stability in the Slovak suffix *-ár* from the 10th century onwards, which is a rather unique phenomenon in the Slavic area. The Proto-Slavic suffix **-ār̥b* is attested in Old Church Slavic already and the oldest words with the suffix *-ár* attested in Slovak (cf., e.g., Krajčovič, 2005, pp. 108 – 110) are *tesár* (*tazzar*, 1075), *hrnčiar* (*grincha*, 1113) and *štitár* (*scitar*, 1113). The form *tazzar* ‘carpenter’ is apparently a proof of the vocal quantity in the suffix. However, I am much more skeptical about the vocal quantity stability in the root of the words with the suffix *-ár*. Two examples in the list preserve the quantity, regardless of the Rhythmic Law, of course, **melk-ār̥b*, a derivative of **melko*, Slovak *mliekár*, and **mōč-ār̥b*, a derivative of **mōka*, Slovak *múčiar*, but the word **lĕk-ār̥b* in the list, *lekár* in Slovak, makes it problematic.

Proto-Slavic **melko* is reconstructed on the basis of Old Church Slavic *mlĕko*, Bulgarian *mljáko*, Macedonian *mleko*, Serbian-Croatian *mlijĕko*, *mlīkō*, Slovenian *mlĕko*, Sorbian *mloko*, Czech *mlĕko*, Slovak *mlieko*, Polish *mleko*, Russian and Ukrainian *molokó*, Belorussian *malakó* (ESSJ 18, 1993, pp. 84 – 85), the reconstruction of Proto-Slavic **mōka* is based on Church Slavic *mōka*, Serbian-Croatian *múka*, *mūkă*, Slovenian *móka*, Old Czech *múka*, Czech *mouka*, Slovak

múka, Polish *mąka*, Russian, Ukrainian and Belorussian *muká* (ESSJ 20, 1994, pp. 135 – 136). The proper Proto-Slavic reconstructions would be *melkô* and *mōkà* respectively. Both words belong to the AP (b). The word **lěkъ* is reconstructed on the basis of Bulgarian *lek*, Macedonian *lek*, Serbian-Croatian *lijek*, Slovenian *lěk*, Upper Sorbian *lěk*, Czech *lěk*, Slovak *liek*, Polish *lek*, Old Russian *lěkъ*, Ukrainian *lik* (ESSJ 14, 1987, pp. 192 – 193) and must also belong to the AP (b). However, the vocal quantity in the root of the derivative *lekár* has not been preserved. By the way, in these cases a rhythmic law operated perfectly in Czech: *mlékař*, *moukař* (< **mq-kārъ*) and *lékař*.

The Slovak word *lekár* is not the so-called exception confirming the rule, I am afraid. There are too many candidates for that. The above-mentioned word *štítár*, attested as a toponym in 1113, is a very serious one. Slovak *štítár* is a derivative of Proto-Slavic **ščítъ* (Serbian-Croatian *štít*, G sg. *štíta*, Slovenian *ščít*, G sg. *ščíta*, Russian *ščít*, G sg. *ščítá*, Czech and Slovak *štít*), which belongs to the AP (b). The word *bedár* seems to be another good example belonging to the AP (b), although the meaning must have been radically changed. And the Proto-Slavic words **pъsàti*, Slovak *písat'*, as well as **gvězdà*, Slovak *hviezda*, **kōňъ*, Slovak *kôň*, **nōžъ*, Slovak *nôž*, or **stōľъ*, Slovak *stól*, all belonging to the AP (b) (cf. Derksen, 2008, pp. 487, 38 – 39, 430, 195, 231, 358, 468), yielded Slovak *pisár*, *hvezdár*, *koniar*, *nožiar* and *stolár* respectively. The Czech forms *štítář* and *pisář*, where a rhythmic law operated, show that at least these two words should be of Proto-Slavic origin.

Slovak *vinár*, a derivative of *víno*, which is a very old borrowing belonging to the AP (b), should be of Proto-Slavic origin as well. Furthermore, the above-mentioned standardized *mliekár* is attested in dialects as *mlekár* (standardized as such in 1931, cf. *Pravidlá slovenského pravopisu*, 1931, p. 180), and the remaining word which violates the Rhythmic Law, *múčiar*, must preserve the vowel quantity in the root just because *mučiar* would mean 'torturer'. Note that the Slovak words *lekár*, *štítár*, *bedár*, *pisár*, *hvezdár*, *koniar*, *nožiar*, *stolár* and *vinár* are not a proof of Štúr's progressive Rhythmic Law (whenever two phonemically long elements are joined to each other, the second one automatically shortens), they are a proof of the stronger vocal quantity stability in the suffix *-ár* in comparison with the one in the root in Slovak. The length in the Slovak suffix *-ár* has always been a survivor, the one in the root not. The Middle High German borrowings *mūr* – *mūraere* > Slovak *múr* – *murár* (cf. Machek, 1968, p. 383) prove it very clearly.

I would propose here a regressive rhythmic law according to which the Proto-Slovak roots of the AP (b) regularly shortened when followed by the suffix *-ár* (the shortened roots of the AP (b) were then analogical to the other roots ending in *-ár* and respected the rhythmicity). The proposed sound law operated only in Proto-Slovak, before the definitive fixation of the stress on the initial syllable in Slovak (and apparently before the Slovak Rhythmic Law), but an analogical principle is not unknown even today: *archív* – *archivár*, etc. Slovak *cisár* 'emperor', which is

a relatively new loanword from Czech, is a very interesting analogy, because this word does not belong to *nomina agentis* ending in *-ár* (Gaius Julius *Caesar* > Gothic *kaisar* > Proto-Slavic **cěsarjь* > Old Czech *ciesar* > Czech *císař* would have normally yielded Slovak *císar*), and proves the extreme vocal quantity stability in the Slovak suffix *-ár* as well as the instability of length before this suffix around the 16th century.

Moreover, as can be seen in the contemporary examples provided by Ľ. Kralčák (2007, p. 363): *bábka – bábkár, bájka – bájkár, hádka – hádkár, prekážka – prekážkar, rozprávka – rozprávkar, sánka – sánkar, stávka – stávkár, trúbka – trúbkar, vážka – vážkar, výška – výškar, známka – známkar, cievka – cievkar, čiapka – čiapkár, čučoriedka – čučoriedkar, dialka – dialkar, hliadka – hliadkar, klietka – klietkar, lahôdka – lahôdkar, obrázok – obrázkár, omietka – omietkar, pamiatka – pamiatkar, pochôdzka – pochôdzkar, polievka – polievkar, retiazka – retiazkar, sviečka – sviečkar, škôlka – škôlkar, článok – článkar, krúžok – krúžkar, obrázok – obrázkár, párok – párkár, prútok – prútkár, stánok – stánkar, súdok – súdkár, žalúdok – žalúdkár, korienok – korienkar, oštiepok – oštiepkár, pasienok – pasienkar, záhumienok – záhumienkar*, etc., the cluster CONSONANT+K before the suffix *-ár* is easily able to block the operation of the Rhythmic Law, which is another proof, although rather recent, of the vocal quantity stability in the suffix *-ár* in Slovak.

Nowadays, the millennial vocal quantity stability in the Slovak suffix *-ár* as well as the obvious CONSONANT+K cluster blockage of the Rhythmic Law before the suffix *-ár* having been ignored by several codifiers of the Slovak standard language, but this is of no importance for the present discussion. Nevertheless, a short note might be in order. These liberal Slovak codifiers who refuse to conserve the unique thousand-year-old heritage in Slovak dialects and follow the above-mentioned tendencies in western dialects of Czech-Slovak are regarded as being “purist”, which is not very clear to a historical linguist.

References

- DERKSEN, Rick: Etymological Dictionary of the Slavic Inherited Lexicon. Leiden – Boston: Brill 2008.
- ESSJ 3 – Этимологический словарь славянских языков. Праславянский лексический фонд. Выпуск 3. *bratъсь – *сыгьку. НЛ. ред. О. Н. Трубачев. Москва: Наука 1976.
- ESSJ 5 – Этимологический словарь славянских языков. Праславянский лексический фонд. Выпуск 5. *dělo – *dъgъlъ. НЛ. ред. О. Н. Трубачев. Москва: Наука 1978.
- ESSJ 7 – Этимологический словарь славянских языков. Праславянский лексический фонд. Выпуск 7. *golvačъ – *gyžati. НЛ. ред. О. Н. Трубачев. Москва: Наука 1980.
- ESSJ 11 – Этимологический словарь славянских языков. Праславянский лексический фонд. Выпуск 11. *kōpъсь – *kōtъna(ja). НЛ. ред. О. Н. Трубачев. Москва: Наука 1984.
- ESSJ 12 – Этимологический словарь славянских языков. Праславянский лексический фонд. Выпуск 12. *kouľъкъ – *kroma/kromъ. НЛ. ред. О. Н. Трубачев. Москва: Наука 1985.

- ESSJ 14 – Этимологический словарь славянских языков. Пра斯拉вянский лексический фонд. Выпуск 14. *labati – *lěteplъjъ. Hl. red. O. H. Трубачев. Москва: Наука 1987.
- ESSJ 15 – Этимологический словарь славянских языков. Пра斯拉вянский лексический фонд. Выпуск 15. *lětina – *lokašъ. Hl. red. O. H. Трубачев. Москва: Наука 1988.
- ESSJ 16 – Этимологический словарь славянских языков. Пра斯拉вянский лексический фонд. Выпуск 16. *lokadlo – *lъživъsъ. Hl. red. O. H. Трубачев. Москва: Наука 1990.
- ESSJ 17 – Этимологический словарь славянских языков. Пра斯拉вянский лексический фонд. Выпуск 17. *lъžъ – *matješъplъjъ. Hl. red. O. H. Трубачев. Москва: Наука 1990.
- ESSJ 18 – Этимологический словарь славянских языков. Пра斯拉вянский лексический фонд. Выпуск 18. *matoga – *mękyšъka. Hl. red. O. H. Трубачев. Москва: Наука 1993.
- ESSJ 19 – Этимологический словарь славянских языков. Пра斯拉вянский лексический фонд. Выпуск 19. *meš^(*)arъ – *morzakъ. Hl. red. O. H. Трубачев. Москва: Наука 1992.
- ESSJ 20 – Этимологический словарь славянских языков. Пра斯拉вянский лексический фонд. Выпуск 20. *morzatъjъ – *mъrsknъti. Hl. red. O. H. Трубачев. Москва: Наука 1994.
- ESSJ 21 – Этимологический словарь славянских языков. Пра斯拉вянский лексический фонд. Выпуск 21. *mъrskovatъjъ – *nadějъplъjъ. Hl. red. O. H. Трубачев. Москва: Наука 1994.
- FELDSSTEIN, Ronald F.: Praslovanské prozodické pozadie vzniku rytmického zákona v slovenčine. In: Slavica Slovaca, 1990, roč. 25, č. 1, pp. 41 – 49.
- KRAJČOVIČ, Rudolf: A historical phonology of the Slovak language. Heidelberg: Winter 1975.
- KRAJČOVIČ, Rudolf: Živé kroniky slovenských dejín skryté v názvoch obcí a miest. Bratislava: Literárne informačné centrum 2005.
- KRALČÁK, Ľubomír: O kvantitatívnej stabilite sufixu -ár (-äreň). In: Slovenská reč, 2007, roč. 72, č. 6, pp. 355 – 370.
- MACHEK, Václav: Etymologický slovník jazyka českého. Praha: Academia 1968.
- PAULINY, Eugen: Fonologický vývin slovenčiny. Bratislava: Vydavateľstvo Slovenskej akadémie vied 1963.
- Pravidlá slovenského pravopisu. Praha: Matica slovenská 1931.
- ŠTŮR, Ludevít: Nauka řeči slovenskej. Prešporok: Tatrin 1846.

Resumé

K RYTMICKÉMU ZÁKONU A PRÍPONE -ár

Rytmickeý zákon či pravidlo o rytmickeom krátaní, ako ho objavil Ľ. Štúr, hovorí, že v tzv. čistej slovenčine „nikde dve dlhe silabi jedna za druhou neprichodja a čo bi aj jedna podľa povahi svojej mala biť dlhá, skráca sa, keď predchádzajúca je dlhá“, ale toto pravidlo nie je platné absolútne. Cieľom tohto príspevku je preskúmať výnimky zo Štúrovho progresívneho pravidla o rytmickeom krátaní v činiteľských menách na -ár a navrhujeme v ňom regresívne pravidlo o rytmickeom krátaní, ktoré v činiteľských menách na -ár pôsobilo ešte pred Štúrovým pravidlom.

Na základe zoznamu slov praslovanských činiteľských mien končiacich na *-ār z neúplného ruského etymologického slovníka *Этимологический словарь славянских языков* spochybňujeme kvantitatívnu stabilitu koreňov v slovenčine pred kvantitatívne veľmi stabilnou príponou -ár. Dva príklady zo slovníka zachovávajú kvantitu v koreni, a to *mlietár* a *múčiar*, ale slovo *lekár* ju problematizuje. Slovenské *mlietár* je k praslovanskému *melkò, *múčiar* k praslovanskému *mōkà a *lekár* k praslovanskému *lěkъ, pričom všetky tri praslovanské slová patria k dlhej Stangovej AP (b).

Výraz *lekár* nebude onou výnimkou potvrdzujúcou pravidlo, pretože slovo *štitár*, doložené v slovenčine už v roku 1113, je k praslovanskému *ščitъ z AP (b), no a k tej istej paradigme môžeme zaradiť

aj starobylé pomenovania *bedár, pisár, hvezdár, koniar, nožiar, stolár* a ďalšie, všetky s kvantitatívne veľmi stabilnou príponou *-ár*, no s koreňom, ktorý sa skrátil. Toto sa týka aj výpožičiek. Praslovanského pôvodu určite bude napríklad výpožička *víno*, ktorá patrí k AP (b), pričom aj v činiteľskom mene *vinár* vidíme fungovať akési regresívne pravidlo o rytmickej krátení. Navyše potenciálne výnimky z tohto pravidla, spomínané *mliekár* a *múčiar*, možno pomerne ľahko vysvetliť, pretože *múčiar* sa nemohlo skrátiť na *mučiar* zo zjavných sémantických dôvodov a *mliekár* je v príslušných nárečiach doložené ako *mlekár* (takto je ostatne aj kodifikované v *Pravidlách slovenského pravopisu* z roku 1931).

Výraznými argumentmi v prospech existencie regresívneho pravidla o rytmickej krátení v slovenských činiteľských menách na *-ár*, ktoré navrhujeme, sú niektoré mladšie výpožičky. V slovenčine máme napríklad dve výpožičky zo strednej hornej nemčiny *mūr – mūraere > mūr – murár*, teda so zjavným skrátením pred príponou *-ár*. Ešte zaujímavejšou je relatívne nová výpožička z češtiny *cisár*, ktorá ani nie je činiteľským menom na *-ár*: *Gaius Iulius Caesar > gótske kaisar > praslovanské *cěsarь > staročeské cesař > české císař* by za normálnych okolností malo dať slovenské *císar*, ktoré by bolo v súlade so Štúrovým progresívnym pravidlom o rytmickej krátení, ale zmenilo sa na spomínané *cisár*, čo dokazuje mimoriadnu životaschopnosť kvantity sufixu *-ár*, ako aj neživotaschopnosť kvantity pred touto príponou ešte okolo 16. storočia.

Domnievame sa, že skutočnosti uvedené v našom príspevku teda dovoľujú ustanoviť hláskový zákon, podľa ktorého vo formujúcej sa slovenčine kontinuanty z praslovančiny zachovali dĺžku v príponě *-ár* a korene z AP (b) obsahujúce pôvodnú dlhú samohlásku sa pred touto príponou pravidelne skracovali, a to ešte pred Štúrovým pravidlom.